

Arrest

nr. 218 330 van 15 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Cerro Navia, Santiago (Chili) en heeft u de Chileense nationaliteit. U werd opgevoed door de zus van uw moeder samen met uw broer en twee zussen. Op uw veertiende stopte u met school en sloot u zich samen met uw vrienden van de buurt aan bij de bende Roosevelt die actief was in uw buurt, namelijk Cerro Navia. De bende Roosevelt had heel wat problemen over drugshandel met de bende The Strosos uit Pudahuel, dat naast Cerro Navia ligt. The Strosos werd geleid door F. M. (...). Vanaf 2010 ontving u omdat u lid was van de bende Roosevelt bedreigingen van leden van de bende The Strosos. Dit gebeurde enerzijds via internet, waar u via de website Fotolog bedreigingen ontving van P. P. M. (...) ook wel El Coto genoemd, alsook op de

webpagina van de The Strosos waar u en andere leden van de bende Roosevelt op bedreigd werden. Anderzijds ontving u ook buiten aan de discotheek bedreigingen wanneer de broers M. (...) er langsreden en hingen zij vaak rond uw woning. Op 24 januari 2011 – u was in het gezelschap van de driejarige dochter van uw zus M. (...) - werd u neergeschoten voor uw woning. U was ernstig gewond en werd naar het ziekenhuis gevoerd. Uw familieleden werden verhoord door de politie en de politie kon heel wat bedreigingen die u ontvangen had recupereren. Acht uur na de schietpartij werden de broers F. (...) en M. A. M. (...) gearresteerd naar aanleiding van de schietpartij. Nadat u opnieuw bij bewustzijn was, ging u ook een verklaring afleggen bij de politie. Wanneer u na anderhalve maand het ziekenhuis verliet en terugkeerde naar uw woning in Cerro Navia, herbegonnen de bedreigingen waarbij leden van de bende van de broers M. (...) riepen dat ze u zouden vermoorden en u werd een verrader genoemd. Ook via anderen hoorde u dat ze u wouden vermoorden. De auto van uw zus M. (...) werd tevens beschoten. U verhuisde naar de woning van uw vriendin in een andere gemeente, maar wanneer ze er achter kwamen dat u daar woonde, begonnen ze daar ook rond te rijden. Wanneer u bij de aanklager in uw zaak en de sociaal assistent die u was toegewezen langs ging op het justitiepaleis vermeldde u dat u nog steeds bedreigingen ontving. Zij brachten het dichtstbijzijnde politiekantoor op de hoogte waarvan de agenten iedere avond bij uw woning in Cerro Navia – waar uw familie nog woonde – langs gingen om te controleren of alles in orde was. Uw familie in Cerro Navia ontving ook nog steeds bedreigingen. De sociaal assistent bood u tevens een verandering van adres aan – niet in Cerro Navia of bij uw vriendin - waarbij de eerste drie maanden huur betaald zouden worden. U ging hier niet op in omdat u niet veel steun zag betreffende veiligheid. F. (...) en M. A. (...) zaten een jaar in voorhechtenis alvorens het proces tegen hen begon. De aanklager vermeldde op het proces de bedreigingen die u nog ontving nadat u werd beschoten, maar tijdens het proces verklaarde P. P. M. (...), die op dat moment minderjarig was, dat hij diegene was die u had neergeschoten, in het gezelschap van M. A. (...) en dat F. (...) niet aanwezig was bij het incident. In januari of februari 2012 werden F. (...) en M. A. (...) vrijgelaten en begonnen zij persoonlijk rond uw woning rond te hangen. In juni of juli 2012 verhuisde u naar Buenos Aires (Argentinië) omdat u in Chili geen kant meer op kon. P. P. M. (...) werd uiteindelijk tot een alternatieve straf veroordeeld voor zijn betrokkenheid bij het incident van 24 januari 2011. Ondertussen gingen de wraakacties aan de woning van uw familie in Chili verder en besloten uw zussen begin 2013 te emigreren naar de Verenigde Staten. Ook in Buenos Aires had u angst dat men wraak zou nemen op u omdat er op Fotolog werd gepost dat men u zou vinden en u zou vermoorden. U woonde drie à drieënhalf jaar in Buenos Aires, waarna u twee maanden naar Asuncion (Paraguay) ging. U keerde dan eind 2016 terug naar Buenos Aires en nam contact op met uw tante die zei dat u naar de Verenigde Staten bij uw zussen kon gaan. U reisde eerst een week naar Santiago om uw paspoort aan te vragen en reisde dan door naar Saint-Louis (Missouri). U verbleef zo'n tien maanden in de Verenigde Staten. U kon daar enkel illegaal in de bouw werken en omdat het werk te zwaar werk ten gevolge van uw oude verwondingen keerde u terug naar Santiago. U ging weer in Buenos Aires wonen van augustus 2017 tot maart 2018. In Buenos Aires werd u verteld dat u in Europa een gezonde job kon vinden en dat u dan asiel zou kunnen aanvragen. U reisde op 2 april 2018 via Sao Paulo (Brazilië) naar Madrid (Spanje). U reisde door naar Parijs (Frankrijk) waar u een maand werk zocht, maar door de taal was dit moeilijk. U ging dan naar Barcelona (Spanje) waar u vier maanden werkte. Omdat u niet voldoende verdiende in Spanje, reisde u op 2 augustus 2018 naar België. Op 4 augustus 2018 werd u gearresteerd in België. Op 5 oktober 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij aanvankelijk dat uw naam A. C. C. F. (...) was en dat u over de Cubaanse nationaliteit beschikte.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming diende u volgende documenten in: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort; twee kopieën van medische documenten waarvan een verslag van uw medische problemen, van het Hospital Clinico Universidad de Chile, d.d. 15 maart 2011, en een verslag van uw hospitalisatie; een kopie van het arrest van de Eerste rechtbank van Strafzaken van Santiago betreffende de broers M. (...) en het incident van 24 januari 2011; een kopie van een verslag van de vzw Constats betreffende uw relaas, uw medische en psychische toestand, d.d. 14 januari 2019 en een e-mail van uw advocaat met algemene informatie betreffende het bendegeweld in Chili, d.d. 15 januari 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient te worden besloten dat u noch het vluchtelingenstatuut noch de subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u C. F. A. C. (...) heette en dat u over de Cubaanse nationaliteit beschikte (Verklaring DVZ, vraag 1 en 6a). U stelde niet naar Cuba te kunnen terugkeren omdat u daar politiek actief was geweest (CGVS-vragenlijst bij DVZ, vraag 3 en 5). Bij uw eerste persoonlijke onderhoud met het Commissariaat-generaal verklaarde u echter over de Chileense nationaliteit te beschikken en stelde u dat uw ware naam D. A. S. M. (...) is (CGVS I, p. 2). Uw verklaring ter zake, namelijk dat u schrik had om naar Chili terug gestuurd te worden en daarom had gelogen (CGVS I, p. 2), kan niet als afdoende uitleg weerhouden worden. Van een verzoeker tot internationale bescherming mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn motieven voor internationale bescherming zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Door het verzwijgen van uw ware identiteit, nationaliteit en vluchtmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u getracht heeft om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en ondermijnt dan ook ernstig uw ingeroepen vrees. De geloofwaardigheid van de door uw beweerde vrees wordt verder danig ondermijnd door de vaststelling dat u bijzonder lang gewacht heeft om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u – die reeds verwikkeld was in de door u aangehaalde problemen - noch in Argentinië, de Verenigde Staten, Spanje of Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming indiende. Uw verklaringen voor dit nalaten ter zake overtuigen echter allerminst. U verklaarde dat Argentinië een gevaarlijk land is en de bende waar u problemen mee had daar vaak kwam (CGVS I, p. 5). Gelet op de lange periodes die u hier verbleef, namelijk tussen 2012 en 2016 en opnieuw van augustus 2017 tot maart 2018 (CGVS I, p. 5-6), is dit echter weinig overtuigend. Daargelaten uw replek dat het volgens uw toenmalige advocaat moeilijk was/is om onder de huidige president in de Verenigde Staten internationale bescherming te verkrijgen, dient wel vastgesteld te worden dat u toch tien maanden in de Verenigde Staten bleef om vervolgens terug te keren naar Chili (CGVS I, p. 6). Wat ten slotte Frankrijk en Spanje betreft, stelde u dat u niet wist hoe u asiel moest aanvragen en dat de situatie in België beter was. Gelet op het feit dat u wel wist hoe dit in Argentinië en de Verenigde Staten moest, overtuigt deze verklaring allerminst. U stelde tevens dat u naar noordelijkere landen wou omdat de economie daar beter was (CGVS I, p. 7). Bovendien mag van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u geen verzoek tot internationale bescherming indiende in desbetreffende landen en dat u zelfs twee keer naar Chili terugkeerde na respectievelijk uw verblijf in Argentinië en de Verenigde Staten (CGVS I, p. 5-6), is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Eenzelfde redenering geldt ook voor de vaststelling dat u pas op 20 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming in België indiende, ondanks dat u volgens uw verklaringen al op 2 augustus 2018 in België toekwam en dat u sinds 4 augustus 2018 opgesloten bent in een gevangenis. Ter rechtvaardiging voor uw laattijdige asielaanvraag stelde u opnieuw dat u niet wist hoe u dat moest doen en hoe de procedure verliep (CGVS II, p. 3). Het geheel aan voorgaande vaststellingen plaatst aldus een ernstig voorbehoud bij uw ingeroepen vrees.

U verklaarde niet naar Chili te kunnen terugkeren omdat de persoon die u neerschoot in 2011 werd vrijgesproken en u zich daarom niet veilig voelde in Chili.

Er dient echter opgemerkt te worden dat u uw verklaringen dat de justitie in Chili onrechtvaardig is omdat F. M. (...) werd vrijgesproken van de aanslag op uw leven ondanks dat u verklaarde hem zelf herkend te hebben (CGVS II, p. 5-6), geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Immers zo blijkt uit het arrest van de Eerste Rechtbank van Strafzaken van Santiago van 20 januari 2012, dat u ter zake indiende, dat wanneer u een eerste keer ondervraagd werd over het incident van 24 januari 2011 u verklaarde dat niet F. (...) u had neergeschoten, maar wel zijn jongere broer P. P. M. (...) alias El Coto. Dit wordt tevens bevestigd door de verklaringen van uw familieleden in het desbetreffende arrest. Zo verklaarde uw zus C. (...) – getuige van de feiten – zowel op 25 januari 2011 als op 2 maart 2011 dat El Coto de dader was. Ook uw broer S. (...) verklaarde bij de eerste onderzoeken dat hij u duidelijk had horen zeggen dat El Coto de dader was. Uw zus M. (...) verklaarde ten slotte dat u op 19 maart 2011 tegen haar verklaard had dat El Coto de schutter was omwille van een conflict dat jullie hadden. De rechtbank besloot in haar arrest dat u en uw familieleden twee maanden na de feiten jullie versie wijzigden waardoor zij tegenstrijdig werd met de verklaringen die jullie aanvankelijk aan de politie en het parket hadden gegeven en dit met de doelbewuste intentie om een andere persoon te

beschuldigen, namelijk F. (...). Onder meer ten gevolge van jullie tegenstrijdige verklaringen en de bekentenis van P. P. (...) alias El Coto die toegaf de dader te zijn geweest, werden F. (...) en zijn broer M. A. (...) vrijgesproken. Uit niets blijkt dan ook dat er sprake is van een oneerlijk verloop van het proces naar aanleiding van de aanslag op uw leven in januari 2011.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de bedreigingen die u en uw familie voor, tijdens en na het proces ontvingen omwille van uw problemen met de bende The Strosos – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Chili – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Chili aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt dat u meent dat de autoriteiten onvoldoende hebben opgetreden naar aanleiding van deze feiten (CGVS II, p. 7-11). Betreffende de bedreigingen die u ontving, onder meer van de broers M. (...), in het jaar voor het incident van 24 januari 2011 omdat u lid was van de bende Roosevelt contacteerde u de politie niet omdat u dacht dat het enkel bij bedreigingen zou blijven (CGVS II, p. 4-5). Dit is geenszins voldoende om uw nalaten ter zake te rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Wat betreft de bedreigingen die u en uw familie begonnen te ontvangen twee maanden na het incident van 24 januari 2011, meende u dat de politie onvoldoende had gedaan (CGVS, p. 7-8). Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u persoonlijk nooit naar de politie ging omdat u met verklaringen over bedreigingen niets zou kunnen bereiken, omdat u dan een klacht tegen onbekenden zou moeten indienen en ze hadden kunnen zeggen dat dit valse beschuldigingen waren. U wachtte tevens het proces tegen F. (...) en M. A. (...) af (CGVS, p. 7-8). Dat een klacht niets zou uithalen en dat u verweten kon worden valse beschuldigingen te uiten zijn blote bewering. Bovendien kan er steeds klacht ingediend worden tegen onbekenden. U meldde deze bedreigingen evenwel aan de openbare aanklager en de sociaal assistent die u was toegewezen. De openbare aanklager vermeldde dit tijdens het proces (gedurende de welke F. (...) en M. A. (...) vastzaten en dat uiteindelijk tot de veroordeling van El Coto heeft geleid) en het parket stuurde een verslag naar het dichtstbijzijnde politiekantoor. De politie ging vervolgens iedere avond langs bij uw familie om te kijken of alles in orde was en u werd een verandering van domicilie aangeboden waarbij de eerste drie maanden huur voor u betaald zou worden (CGVS, p. 7-8). Er kan dan ook vastgesteld worden dat de autoriteiten wel degelijk in uw belang hebben opgetreden. Dat deze avondlijke controle bij uw familie na twee maanden stopte, zoals uw advocaat in haar schrijven van 15 januari 2019 aanhaalde, en de politie geen andere zaken ondernam, kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Immers u verklaarde zelf dat de politie niets meer ondernam omdat zij geen opdracht kregen van het parket en zij hen niet konden betrappen (CGVS II, p. 7). Uw zus M. (...) diende evenwel een klacht in bij de politie, maar u meende dat hier geen gevolg werd aangegeven. Uw familie klaagde dit gebrekkige politieoptreden evenwel nergens aan omdat zij vertrokken uit Cerro Navia (CGVS, p. 9-10). Dit is echter geenszins voldoende om hun nalaten te verschonen. Wat betreft de bedreigingen die u ontving na afloop van het proces tot uw vertrek uit Chili in juni of juli 2012 kaartte u deze nergens aan. Uw repliek dat dit was omdat u meende dat de autoriteiten niets zouden doen omdat diegene die u beschooten had werd vrijgelaten (CGVS II, p. 9), kan gelet op eerder vaststellingen omtrent het gevoerde proces niet weerhouden worden. Ook uw familie contacteerde de politie niet meer voor de bedreigingen nadat u het land had verlaten omdat zij niets meer wouden weten van politie en justitie. Uw zussen verlieten eveneens Chili (CGVS II, p. 11). Er dient evenwel opnieuw op gewezen te worden dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht opdat er bescherming kan verkregen worden tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Tot slot kan ook opgemerkt worden dat de Chileense autoriteiten ook na uw problemen bleven optreden tegen El Coto: momenteel zit hij immers een celstraf uit wegens een diefstal (CGVS II, p. 11).

Aansluitend op het geheel aan voorgaande vaststellingen moet bovendien gewezen worden op informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat het vertrouwen in de Chileense politie zeer groot is en dat de Chileense politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, diefstallen, bedreigingen etc. Voorts blijkt uit de dezelfde informatie dat in het geval de Chileense politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat corruptie binnen de politiediensten relatief beperkt is en dat de strijd tegen corruptie hoe dan ook aangegaan wordt, waarbij corrupte functionarissen – soms zelfs hooggeplaatste – vervolgd en veroordeeld worden. Ook wat betreft de Chileense justitie en magistratuur blijkt dat deze op een efficiënte en transparante manier en in alle onafhankelijkheid kan opereren. Bovendien blijkt dat er in Chili stappen ondernomen worden om de drugshandel en het daarmee

verbonden geweld van de criminele organisaties aan te pakken. Zo werd een in 2014 een nationaal plan gelanceerd tegen de drugshandel. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Chili opererende autoriteiten aan alle Chileense onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt niet getwijfeld. Dat u werd neergeschoten en hier een proces op volgde wordt evenmin in twijfel getrokken. Het rapport van de vzw Constans beschrijft enkel uw asielrelaas en doet vaststellingen betreffende uw mentale en fysieke gezondheid, dit doet echter geen afbreuk aan uw hierboven vastgestelde beschermingsmogelijkheden in Chili. Het algemene karakter van de informatie die uw advocaat indient volstaat tot slot geenszins om aan te tonen dat er in Chili geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten voor ieder persoon. Het is immers aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.2.1. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij C. F. A. C. heette en dat zij over de Cubaanse nationaliteit beschikte, betoogt verzoekende partij dat het geenszins redelijk is om uit het feit dat zij haar echte identiteit pas tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud heeft meegedeeld af te leiden dat zij geen daadwerkelijke vrees voor vervolging heeft. Immers heeft verzoekende partij onmiddellijk bij het begin van haar eerste persoonlijk onderhoud de waarheid verteld. Zij heeft vervolgens haar medewerking verleend en documenten bijgebracht ter staving van haar identiteit en haar asielrelaas.

2.2.2.2. De Raad wijst in dit verband evenwel op de terechte motivering in de bestreden beslissing dat van een verzoeker tot internationale bescherming te allen tijde en redelijkerwijs mag worden verwacht

dat hij zijn motieven voor internationale bescherming zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat verzoekende partij door het verzwijgen van haar ware identiteit, nationaliteit en vluchtmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken getracht heeft om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en dat een dergelijke handelwijze geenszins getuigt van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het gegeven dat verzoekende partij achteraf haar werkelijke identiteit kenbaar maakte en dienaangaande documenten bijbracht doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij niettemin initieel een valse identiteit en nationaliteit opgaf en getracht heeft om de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden.

2.2.3.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij bijzonder lang gewacht heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, meent verzoekende partij dat ook hieruit niet afgeleid kan worden dat zij geen daadwerkelijke vrees voor vervolging heeft. Verzoekende partij stelt dat *“(h)owel het misschien kan verwonderen dat personen niet onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming indienen na hun aankomst in een veilig derde land, (...) het wel degelijk aannemelijk (is) dat men die landen niet als voldoende veilig beschouwt om daar een aanvraag in te dienen. Er zijn ook veel gevallen van personen die niet op de hoogte zijn van het bestaan van zulke procedure of van de stappen die ondernomen moeten worden om zo’n aanvraag in te dienen, personen die denken dat die procedure alleen bestemd is voor personen die politieke problemen hebben en van personen die zich veilig voelen in een land - zelfs als ze daar op een illegale manier verblijven – en niet de noodzakelijkheid zien om er een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen, tot het moment dat zij blootgesteld worden aan het risico om van het grondgebied verwijderd te worden”*. In casu heeft verzoekende partij via een maatschappelijke assistent die haar bezocht in de gevangenis informatie gekregen over het bestaan van de asielpprocedure en het feit dat het mogelijk was om vanuit de gevangenis een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

2.2.3.2. De Raad bemerkt vooreerst dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat zij reeds op de hoogte was van het bestaan van een asielpprocedure tijdens haar verblijven in Argentinië, de Verenigde Staten, Spanje en Frankrijk en dat zij zich bovendien zowel in de Verenigde Staten als in Spanje hierover verder heeft geïnformeerd (administratief dossier, stuk 15, notities CGVS d.d. 13/12/2018, p. 5-7). De tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangehaalde vergoelijkungen waarom zij afzag van een verzoek om internationale bescherming in voornoemde landen kunnen allerm minst aanvaard worden. Wat betreft haar verklaring dat zij in Argentinië geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat ze zich daar onveilig voelde doordat de personen met wie zij problemen kenden vaak naar Buenos Aires gingen (administratief dossier, stuk 15, notities CGVS d.d. 13/12/2018, p. 5), stelt de Raad vast dat verzoekende partij, ondanks haar bewering dat zij zich in dit land onveilig zou voelen, na haar vertrek uit Chili gedurende verschillende jaren in Buenos Aires verbleef en ook na haar verblijf in de Verenigde Staten nog terugkeerde naar Buenos Aires en er van augustus 2017 tot maart 2018 verbleef. Wat betreft het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming tijdens haar verblijf in de Verenigde Staten, geeft verzoekende partij aan zich in de Verenigde Staten te hebben geïnformeerd over de mogelijkheid om asiel aan te vragen, doch dat haar advocaat haar dit afraadde omdat dit heel moeilijk zou zijn onder de huidige president (administratief dossier, stuk 15, notities CGVS d.d. 13/12/2018, p. 6). De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij niettemin tien maanden in de Verenigde Staten verbleef en naliet onmiddellijke stappen te ondernemen om dan elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen (notities CGVS, d.d. 13/12/2018, p. 6). Zij keerde daarentegen terug naar Santiago, Chili, en ging vervolgens opnieuw naar Argentinië, waar zij nog verbleef van augustus 2017 tot maart 2018 om dan uiteindelijk naar Europa te gaan. Ook in Spanje zou zij zich geïnformeerd hebben over hoe zij asiel kon aanvragen, doch besliste zij wederom hier geen asiel aan te vragen omdat zij er niet wilde blijven en naar *“meer noordelijke landen komen omdat de economie beter was”* (administratief dossier, stuk 15, notities CGVS d.d. 13/12/2018, p. 7). Dergelijke verklaring geeft geenszins blijk van een dringende nood aan internationale bescherming. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat het aannemelijk is dat personen die zich veilig voelen in een land, zelfs indien zij er illegaal verblijven, niet de noodzakelijkheid zien om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen tot het moment dat zij blootgesteld worden aan het risico om van het grondgebied verwijderd te worden, onderstreept de Raad evenwel dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient in het gastland waar hij verblijft. Een beroep op internationale bescherming houdt immers in dat men niet wordt gerepatriëerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald

in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoekende partij dan verkoos om in voornoemde landen illegaal te verblijven in plaats van een beroep te doen op internationale bescherming, en zo op ieder moment kon worden gerepatriëerd naar haar land van herkomst, valt dan ook niet te rijmen met de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of ernstige schade. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog op algemene wijze stelt dat er personen zijn die denken dat de asielpprocedure alleen bestemd is voor personen die politieke problemen hebben, meent de Raad evenwel dat kan worden aangenomen dat zulks *in casu* niet het geval was nu uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij zich meermaals geïnformeerd heeft over het verkrijgen van internationale bescherming en zij bovendien in haar redenen waarom zij nagelaten heeft in voornoemde landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen nergens aangeeft dat zij gedacht zou hebben dat dit enkel mogelijk was voor personen met politieke problemen. De Raad besluit dat de vaststelling dat verzoekende partij, die omwille van haar problemen haar land reeds ontvluchtte in juni of juli 2012, pas op 5 oktober 2018 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende en geen enkel initiatief heeft genomen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Argentinië, de Verenigde Staten, Spanje of Frankrijk – landen waar zij gedurende een langere periode heeft verbleven – de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging of ernstige schade ernstig ondergraaft.

2.2.4.1. Verder stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift *“dat hij van mening is dat de autoriteiten geen adequate maatregelen genomen hebben nadat hij aan het parket uitgelegd had bedreigd te zijn tijdens het onderzoek. Er werd hem voorgesteld te verhuizen maar dat was maar voor een periode van 3 maanden; een dagelijkse ronde werd georganiseerd maar dat gebeurde maar gedurende 2 maanden in Cerro Navia en niet meer toen hij naar het huis van zijn voormalige vriendin verhuisde, waar de bedreigingen verder gingen. Het feit dat het parket geen verdere opdracht gaf aan de politie, terwijl het op de hoogte was van de bedreigingen die verzoeker en zijn familie ontvingen, laat toe te begrijpen dat verzoeker zich niet (voldoende) beschermd voelde door zijn autoriteiten”*. Verzoekende partij benadrukt nog dat *“(z)ijn gedrag in de jaren na de aanslag (...) aan(toont) dat hij alles heeft gedaan om ver van zijn land te blijven alhoewel hij daar een familie had. Die elementen zijn duidelijke aanduidingen dat verzoeker vreest naar zijn land terug te keren”*. Immers, *“(k)ort na de uitspraak van de rechter (het vonnis dateert van 20 januari 2012) besliste verzoeker zijn land te verlaten, hoewel hij daar een partner had en zij samen een dochtertje hadden. Noch in Argentinië of in VS, waar hij verbleven heeft voor zijn aankomst in Europa, verkeerde hij in goede levensomstandigheden. Hij keerde nochtans maar twee keren terug naar Santiago en in beide gevallen voor een heel korte periode, wat een aanduiding is dat hij zich onveilig voelde in zijn land van herkomst”*.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand betoog beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer volstaat geenszins om de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat er sprake is van een oneerlijk verloop van het proces naar aanleiding van de aanslag op haar leven in januari 2011 en de motivering dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij voor de bedreigingen die zij en haar familie voor, tijdens en na het proces ontvingen omwille van haar problemen met de bende *The Strosos* – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Chili – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Chili aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten in een ander daglicht te stellen. Het komt immers aan verzoekende partij toe om desbetreffende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een reportage van maart 2015 over het bendegeweld in Cerro Navia – zij verwees hiernaar reeds in haar e-mail aan verwerende partij d.d. 16 januari 2019 (zie administratief dossier, stuk 16, map documenten, doc. 4) – en tevens naar informatie van de website *Insight Crime* d.d. 23 april 2018 waaruit blijkt dat straatbendes nog steeds aanwezig zijn in Santiago, bemerkt de Raad evenwel dat deze informatie geenszins volstaat om aan te tonen dat er in Chili geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten voor ieder persoon. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij is om *in concreto* en in haar specifieke geval aan te tonen dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, *quod non in casu*.

2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Chili een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud in de gevangenis van Sint-Gillis d.d. 13 december 2018 en 11 januari 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Spaans en, voor wat betreft haar tweede persoonlijk onderhoud, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT